

ПРО СВОЇ “ПІДСУМКИ ДНЯ”

Вадим Лубчак

Українська тележурналістка Тетяна Даниленко прийшла працювати на “5 канал” майже одразу після його створення – на початку 2004 року. Спочатку була парламентським кореспондентом, а через два роки стала ведучою: почала з новин, а згодом стала співавтором програми “Час: підсумки тижня”. Як ведуча найтривалішого в історії телевізійного ток-шоу (марафон “Українська Незалежність”, присвячений двадцятиріччю Незалежності), Тетяна потрапила до Книги рекордів Гіннесса та Книги рекордів України. З минулого року і до сьогодні – веде інформаційно-аналітичну програму “Час: підсумки дня”. Чому програма в новому сезоні змінила формат та чи змінилися особливості роботи на традиційно опозиційному “каналі чесних новин” після того, як його власник став Президентом України, “День” розпитав у **Тетяни Даниленко**.

– У новому телевізійному сезоні програма “Час: підсумки дня” змінила формат. Відтепер в ефірі з’являється одна ведуча, яка розмовляє з гостями. Чим це зумовлено?

– Зміна формату програми – не стільки режисерський задум, скільки вимога часу. У минулому сезоні у нас було дві пари ведучих – я зі Святославом Цеголком та Вікторія Сюмар з Романом Чайкою. Упродовж бурхливих подій, які відбулися в країні, спочатку Вікторія, а згодом Святослав вибули з журналістики у владу й політику. У професії залишилися ми з Романом. У новому телевізійному сезоні він вийде з власним проектом. Наскільки я розумію, він давно мріяв про власну програму. У проекті “Час: підсумки дня” залишилася я сама. Менеджмент упродовж літа вів переговори з різними ведучими. Судячи з усього, ці переговори не мали успіху. На ринку не так багато ведучих політичних ток-шоу, а ті, що є, не всі мають бездоганну репутацію. Зрештою, моєю напарницею стала Яна Конотоп, для якої ця програма – далеко не перший досвід роботи в ток-шоу. Вона розпочинала ще з проекту Данила Яневського і зараз органічно вписалася у “Підсумки дня”.

– Але це призводить до додаткового навантаження...

– Формат парного ведення, як на мене, набагато складніший. Коли я йшла в проект минулого року, необхідність роботи в парі менеджмент пояснював тим, що ніхто з нас енергетично не потягне ток-шоу з великою кількістю гостей. Для того щоб пара ведучих виглядала виправданою, ми зі Святославом Цеголком домовилися, що один із нас в ефірі грає проти влади, другий – проти опозиції. Щоб не було підозр у заангажованості, ролями ми щодня мінялися. Не можу сказати, що це було набагато простіше, аніж вести програму самому. До того ж протягом революції та подій, які розпочалися після неї, кожен з нас виріс на ціле життя. І в професіональному сенсі – теж. Тому тепер

аргумент про те, що хтось енергетично не потягне вести програму з великою кількістю гостей, – не актуальний.

– За останні кілька місяців “5 канал” десятки разів “мінували”. Як у колективі реагують на цей терористичний шантаж?

– Цього тижня “5 канал” мінували вдесьте. Так, “мінування” – це дискомфорт, але ж ніхто не обіцяв, що буде легко. Це вже настільки увійшло в нашу реальність, що ніхто не зважає. Хоча легковажити, мабуть, теж не варто. Це та рушниця, яка може рано чи пізно вистрелити.

– Власником “5 каналу” залишається Петро Порошенко, хоча медіа-експерти кілька разів закликали його продати канал. Як це сприймається у колективі? Адже дехто закидає, що ви стали провладним каналом.

– Після того як Петро Порошенко став Президентом, він заявив про намір продати свої активи. Усі, крім “5 каналу”. “5-й” – це, певною мірою, вже історичне явище, а не просто медіа. Він був символом революції 2004 року, зробив свій внесок у Революцію Гідності. Від себе можу додати, що відколи “5 канал” формально став “рупором Банкової”, ми почали ще більше критикувати владу. У моїй програмі критика як влади загалом, так і Президента зокрема – це норма. Ми порушуємо всі питання, які має громадськість до влади. І щодо непрозорого формування виборчого списку, і про відтермінування Угоди про зону вільної торгівлі з ЄС, і про надзвичайно суперечливий закон про особливості місцевого самоврядування у захоплених терористами районах Донбасу. Це може звучати дивно і неправдоподібно, але, гадаю, медіа-експерти підтвердять: “5 канал”, який належить Президентові, все одно залишається найбільш вільним. Хоч би які претензії лунали до каналу – у мене їх теж чимало – але я особисто якимось не уявляю, щоб колектив був маріонеткою в політичних ігрищах свого власника. Я маю на увазі журналістський колектив. Це – головна причина, чому особисто я залишаюся працювати на “5-му”.

– Війна на сході країни виявилась екзаменом для всіх, у тому числі журналістів, які у своїй професійній діяльності не завжди адекватно реагували на виклики часу й на перших етапах програвали інформаційну війну. Як сьогодні правильно протидіяти інформаційній агресії?

– По-перше, журналісти не можуть програвати в інформаційній війні. Завдання журналістів – інформувати суспільство. Пропаганда – завдання піарників і влади. Ця влада вже зараз наступає на граблі своїх попередників – вона не усвідомила важливості роз’яснення логіки своїх кроків суспільству. На мою думку, в такі часи, як зараз, Банкова має щодня, а може, й двічі на день виходити з брифінгами та прес-конференціями. Усім відомо, що Президент буквально живе з телефонною слухавкою. Він у цілодобовому контакті з більшістю впливових світових лідерів. А щодо протидії агресору, то лінійні методи, як на мене, тут не спрацюють. Відповідати на дорогу російську пропаганду дешевою українською контрпропагандою – смішно. Хоча б тому, що бюджет пропагандистського ресурсу RussiaToday перевищує сукупний бюджет усіх українських каналів разом узятих. Росія роками закачувала в пропаганду мільярди доларів. Ми ніколи не мали безлічі нафтодоларів, щоб теж таким займатися, а якби й мали, то витратити їх

на майданчики для брехні було б хибно. Тому вихід – говорити правду суспільству. Привчати думати й аналізувати. Ми вже зараз саме тим і відрізняємося від російського суспільства, яке перетворило свій зомбоящик на божество.

– Чи помітили ви після Майдану зміну сітки мовлення українських каналів?

– Я не дивлюся телевізора як глядач. Він мене цікавить лише з професійного погляду. Але навіть у режимі переклацуння каналів можна помітити, що всі російські фільми – нерідко відзняті в Україні – залишилися в ефірі. Безумовно, це від бідності й жадібності медіа-менеджментів. Як же куплене добро можна не показати? А загалом, усі канали стали проєвропейськими. Є специфічне висвітлення війни, наприклад, “Інтером”, є певні зауваження щодо багатьох інших, але смислове зрушення відбулося безповоротно. Всі позиціонують себе як українські та проєвропейські.

“День”, 26 вересня 2014 р.